

Arrest

nr. 238 243 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 17 december 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 13 februari 2018 met nr. 199 697 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoeker wordt een bijkomende termijn om het grondgebied te verlaten gegeven tot 2 maart 2018.

1.2. Op 8 maart 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit volgend verzoek wordt op 26 april 2018 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Bij arrest van 19 september 2018 met nr. 209 619 vernietigt de Raad echter deze beslissing tot onontvankelijkheid. Hierop beslist de commissaris-generaal op 3 oktober 2018 om het volgend verzoek alsnog ontvankelijk te verklaren. Op 21 januari 2019 beslist hij vervolgens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest van 27 september 2019 met nr. 226 801 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus. Op 27 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Bij brief van 18 oktober 2019 richt verzoeker een aanvraag aan de burgemeester van de stad Antwerpen om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Na woonstcontrole wordt deze aanvraag op 20 december 2019 overgemaakt aan de diensten van verweerder. De aanvraag wordt op 5 februari 2020 door de gemachtigde van de bevoegde minister onontvankelijk verklaard, beslissing die verzoeker op 10 februari 2020 ter kennis wordt gebracht.

1.4. Op 10 februari 2020 wordt verzoeker gehoord door een inspecteur van de politie in het kader van de terugkeerprocedure. Eveneens op 10 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een de politie van Antwerpen op 10.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [N.K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Sri Lanka

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.09.2017 (met toekenning van uitstel tot verlaten op het grondgebied tot 02.03.2018) en van 04.12.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 17.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.09.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 26.09.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.09.2017) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.02.2018. Betrokkene ontving vervolgens op 20.02.2018 een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 02.03.2018. Slechts enkele dagen later diende betrokkene, op 08.03.2018, al een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 21.01.2019. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 27.09.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 04.12.2019 opnieuw per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 28.11.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft op 18.10.2019 ook een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.02.2020. Deze beslissing is op 10.02.2020 aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.09.2017 (met toekenning van uitstel tot verlaten op het grondgebied tot 02.03.2018) en van 04.12.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 17.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.09.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 26.09.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.09.2017) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.02.2018. Betrokkene ontving vervolgens op 20.02.2018 een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 02.03.2018. Slechts enkele dagen later diende betrokkene, op 08.03.2018, al een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 21.01.2019. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 27.09.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 04.12.2019 opnieuw per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 28.11.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft op 18.10.2019 ook een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.02.2020. Deze beslissing is op 10.02.2020 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Sri Lanka omdat hij er vreest voor de politie en het leger. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 17.12.2015 en 08.03.2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 10.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [N.K.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit ; Sri Lanka

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.09.2017 (met toekenning van uitstel tot verlaten op het grondgebied tot 02.03.2018) en van 04.12.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 17.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.09.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 26.09.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.09.2017) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 13.02.2018. Betrokkene ontving vervolgens op 20.02.2018 een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 02.03.2018. Slechts enkele dagen later diende betrokkene, op 08.03.2018, al een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 21.01.2019. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 27.09.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 04.12.2019 opnieuw per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 28.11.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft op 18.10.2019 ook een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.02.2020. Deze beslissing is op 10.02.2020 aan betrokkene betekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft op 17.12.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.09.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 26.09.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.09.2017) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 13.02.2018. Betrokkene ontving vervolgens op 20.02.2018 een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 02.03.2018. Slechts enkele dagen later diende betrokkene, op 08.03.2018, al een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 21.01.2019. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 27.09.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 04.12.2019 opnieuw per aangetekend

schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 28.11.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene heeft op 18.10.2019 ook een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.02.2020. Deze beslissing is op 10.02.2020 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Sri Lanka omdat hij er vreest voor de politie en het leger. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 17.12.2015 en 08.03.2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming, doch een asielprocedure is een andere procedure, met andere gronden.

Het is mogelijk dat, ondanks een negatieve beslissing mbt een verzoek tot internationale bescherming, het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Een verzoek tot internationale bescherming wordt op andere gronden gebaseerd en beoordeeld.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Het is pas op het ogenblik dat hij opgepakt werd dat de beslissing m.b.t. tot de vraag tot regularisatie van zijn verblijf, hem betekend werd en dus op datum van 10/02/2020

Tenslotte wenst verzoeker op te merken dat de timing in dit dossier zeer frappant is. Op 05.02.2020 werd de raadsman van verzoeker per fax verwittigd van het feit dat er een beslissing genomen werd in het regularisatiedossier.

Op 10.02.2020 werd verzoeker opgepakt op zijn eigen adres, dit slechts 4 dagen na het bericht inzake een beslissing, en werd overgebracht naar het politiekantoor alwaar hem deze werd betekend. Er kon dan ook niet nagegaan worden of de gronden waarop de weigeringsbeslissing gebaseerd is, correct zijn en al of niet op hem van toepassing zijn.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." !

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

De aanvraag van verzoeker wordt zeer snel behandeld. De regularisatieaanvraag werd door verzoeker ingediend op 18.10.2019, op 05.02.2020 werd een beslissing genomen en op 10.02.2020 werd verzoeker opgepakt en overgebracht vanuit het politiekantoor, alwaar hij de negatieve beslissing betekend kreeg, naar het gesloten centrum met het oog op repatriëring.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) ,

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men kan zich niet beroepen op een onderzoek dat gevoerd werd bij het nemen van de negatieve beslissing omtrent zijn verzoek tot internationale bescherming. Dat men zich hier niet zomaar op kan beroepen, zonder een recent, grondig en individueel onderzoek.

Een verzoek tot Internationale bescherming is gestoeld op andere principes en is een volledig ander onderzoek.

Een negatieve uitspraak in een verzoek tot internationale bescherming sluit geen schending van art. 3 van het EVRM uit. Dit diende onderzocht te worden bij het nemen van huidige beslissing.

Ze dienen zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Bovendien heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend. Hierin werd een negatieve beslissing betekend aan verzoeker op 10.02.2020.

Voorts wenst verzoeker op te merken dat de timing in dit dossier zeer frappant is. Op 05.02.2020 werd de raadsman van verzoeker per fax verwittigd van het feit dat er een beslissing genomen werd in het regularisatiedossier.

Op 10.02.2020 werd verzoeker opgepakt op zijn eigen adres, dit slechts 4 dagen na de verwittiging van de beslissing, waarna hem deze werd betekend op het politiekantoor. Er kon dan ook niet nagegaan worden of de gronden waarop de weigeringsbeslissing gebaseerd is, correct zijn en al of niet op hem van toepassing zijn.

Verder worden er ook meerdere bevelen opgesomd die verzoeker in het verleden mocht ontvangen. Gelet op de ontvankelijkheidsverklaring van zijn verzoek tot internationale bescherming en het feit dat hij een Attest van Immatriculatie hiervoor in ontvangst mocht nemen, zijn deze uit het rechtsverkeer verdwenen m.n. deze hem betekend in 2017 en 2018.

Tenslotte wordt er gemotiveerd dat er bij verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

Volgens art. 111° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Verzoeker is gedurende alle procedures ingeschreven op één en hetzelfde adres. Ook de woonstcontrole werd positief afgesloten n.a.v. zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker heeft zich nooit onttrokken aan de Belgische autoriteiten. Hij is tevens opgepakt in zijn eigen woning.

Hierdoor lijkt mij de schending van de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijz hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke

correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze bestreden akte kunnen op eenvoudige wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die hebben geleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met terugleiding naar grens, waarbij ook wordt gemotiveerd omtrent de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het afgenomen gehoor in het kader van de terugkeerprocedure. Voor zover als nodig, wijst de Raad er nog op dat de stukken van het administratief dossier duidelijk aangeven dat verzoeker samen met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in kennis werd gesteld van de beslissing tot onontvankelijkheid die werd genomen inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij was in de mogelijkheid om met kennis van zaken zijn beroepsmogelijkheden aan te wenden. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die hebben geleid tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. Verzoeker betoogt allereerst dat ten onrechte geen nieuw onderzoek is gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij is van mening dat een loutere verwijzing naar de uitkomst van de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming niet kon volstaan. Het is volgens verzoeker niet uitgesloten dat ondanks een negatieve beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming er toch een onmogelijkheid tot terugkeer bestaat wegens een vrees voor mensonterende situaties. Hij stelt dat een grondig en individueel onderzoek zich opdringt alvorens een vreemdeling wordt opgepakt met het oog op verwijdering.

Er moet evenwel worden aangenomen dat verweerder voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk nog een onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 3 van het EVRM. In deze beslissing houdt verweerder er correct rekening mee dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoeker werden afgewezen. Het meest recente verzoek werd negatief afgesloten met een arrest van de Raad van 27 september 2019. In zoverre verzoeker vervolgens nog een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst verweerder erop dat deze aanvraag op 5 februari 2020 onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd op 10 februari 2020 van deze beslissing in kennis gesteld. Inzake de door verzoeker in deze aanvraag aangehaalde problemen die hij kende in Sri Lanka werd in deze laatste beslissing vastgesteld dat dit relaas door de bevoegde asielinstanties reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Inzake het door verzoeker in deze aanvraag aangevoerde ernstige risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM voor Tamiltijgers (LTTE) of sympathisanten, volgelingen en aanhangers van de LTTE bij terugkeer naar Sri Lanka, stelde verweerder in zijn beslissing dat verzoeker nooit enig bewijs heeft voorgelegd dat hij een Tamiltijger is en hij op dit punt geen enkel nieuw element toevoegde aan de elementen die hij reeds tijdens zijn verzoek(en) om internationale bescherming naar voor bracht en die niet zijn weerhouden door de bevoegde instanties. Verweerder stelde dat de

elementen ingeroepen in de aanvraag dan ook geen andere beoordeling wettigen dan deze van de asielinstanties. Verweerder benadrukte de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Nog benadrukte hij dat de oorlog tussen de LTTE en het leger van Sri Lanka in 2009 ten einde kwam en het loutere profiel van Tamil op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Hij wees er nog op dat de Belgische asielinstanties een terugkeer van verzoeker naar Sri Lanka mogelijk achten. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf gaat verweerder verder nogmaals in op verzoekers verklaringen tijdens het horen op 10 februari 2020 dat hij bij een terugkeer naar Sri Lanka vreest voor de politie en het leger. Andermaal stelt verweerder vast dat deze elementen reeds zijn beoordeeld in het kader van de verzoeken om internationale bescherming. Uit de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan volgens verweerder redelijkerwijze worden besloten dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verweerder wijst er nog op dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat de veiligheidssituatie in Sri Lanka intussen alsnog in die mate is gewijzigd dat er sprake kan zijn van een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ten slotte stelt verweerder ook vast dat verzoeker niet aangeeft medische problemen te hebben.

Verweerder heeft bijgevolg, rekening houdende met het door verzoeker aangevoerde in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zijn verklaringen tijdens het horen op 10 februari 2020, opnieuw onderzocht of verzoeker bij een terugkeer naar zijn herkomstland dient te vrezen voor behandelingen of straffen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij stelde echter vast dat verzoeker in dit verband geen nieuwe elementen aanbracht in vergelijking met deze die reeds ter beoordeling voorlagen bij de afgewezen verzoeken om internationale bescherming, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat op basis van de ingeroepen elementen geen schending blijkt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij, in vergelijking met zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, geen nieuwe elementen kon aanbrengen inzake zijn vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Sri Lanka. Rekening houdende met het gegeven dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), toont verzoeker in de voorliggende omstandigheden niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat niet blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan behandelingen of straffen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.1.5. Verzoeker is verder van mening dat de timing in zijn dossier frappant is, dit waar zijn advocaat op 5 februari 2020 bericht kreeg dat er een beslissing was genomen inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en hij op 10 februari 2020 werd meegenomen naar het politiekantoor alwaar hij deze beslissing kreeg betekend evenals de bestreden beslissingen. Hij stelt in deze omstandigheden niet te hebben kunnen nagaan of de gronden waarop zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen correct zijn.

De stukken van het administratief dossier bevestigen dat verzoeker op 10 februari 2020 in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Op dezelfde dag werden hem eveneens de bestreden beslissingen ter kennis gebracht. Bijgevolg houdt verzoeker ten onrechte voor als zou hij niet hebben kunnen nagaan of zijn verblijfsaanvraag op correcte gronden werd afgewezen. Met zijn betoog dat hij de timing in zijn dossier frappant vindt, toont verzoeker op zich verder nog niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of hierbij enig concreet, relevant gegeven over het hoofd werd gezien.

2.1.6. Verzoeker wijst nog op de hoge snelheid waarmee zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is behandeld, nu deze aanvraag dateert van 18 oktober 2019, reeds een beslissing werd genomen op 5 februari 2020 en hij vervolgens op 10 februari 2020 werd opgepakt en opgesloten met het oog op verwijdering. Hij acht dit onredelijk en niet getuigen van een grondig en zorgvuldig onderzoek van het dossier. Hij betoogt dat zijn aanvraag niet correct is beoordeeld.

In dit verband moet erop worden gewezen dat de beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Deze beslissing maakt het voorwerp uit

van een afzonderlijk beroep dat verzoeker aanhangig maakte bij de Raad, gekend onder het rolnummer 243 887. Het gegeven dat verweerder binnen een korte tijdsperiode een ingediende verblijfsaanvraag behandelt en actie onderneemt in het kader van de terugkeerprocedure is op zichzelf genomen niet van aard enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen.

2.1.7. Verzoeker bekritiseert nog de motieven die ertoe hebben geleid dat hij, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek, met name omdat er sprake is van een risico op onderduiken

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrücken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat de betrokken vreemdeling zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verweerder stelt, wat verzoeker betreft, een risico op onderduiken vast, in de eerste plaats op grond van het objectieve criterium dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet wil houden aan de verwijderingsmaatregel (4°). Verweerder licht toe dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 september 2017 (met toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 2 maart 2018) en van 27 november 2019. Hij acht het weinig waarschijnlijk dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt nog toepassing gemaakt van de criteria dat de betrokkene onmiddellijk na een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende en dat de betrokkene meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende die telkens aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing (6° en 8°). Verweerder duidt dat verzoeker korte tijd na de negatieve afsluiting van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en slechts enkele dagen nadat de termijn verstreek waarbinnen hij het grondgebied diende te verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, dat eveneens negatief werd afgesloten. Ook ditmaal ging dit gepaard met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst er nog op dat een kort na de afwijzing van het tweede verzoek ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker betoogt dat de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarnaar wordt verwezen niet langer in het rechtsverkeer zijn, dit gelet op het ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming hetgeen aanleiding gaf tot de afgifte van een attest van immatriculatie.

De Raad wijst in dit verband op het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Het op 3 oktober 2018 ontvankelijk verklaren van verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming, hetgeen tot gevolg had dat hij voorlopig op het grondgebied mocht verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde inzake dit verzoek, had dus geenszins tot gevolg dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2017 uit het rechtsverkeer verdween. Enkel de uitvoerbaarheid van dit eerdere bevel werd opgeschort, opschorting die een einde nam met de afwijzing ten gronde van het verzoek. Verzoekers betoog mist juridische grondslag. Het andere bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker reeds werd gegeven dateerde verder van 27 november 2019, ofwel van na de definitieve afwijzing van dit volgende verzoek. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder in het bestreden bevel niet langer dienstig kon verwijzen naar de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat hij naliet hieraan gevolg te geven.

Verzoeker wijst er verder op dat hij gedurende al zijn procedures was ingeschreven op een en hetzelfde adres. Hij stelt dat in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden, hij zich nooit heeft onttrokken aan de Belgische autoriteiten en hij werd opgepakt in zijn eigen woning. Hij geeft aan dat dit alles het risico op onderduiken tegensprekt.

Verzoeker haalt de vaststellingen evenwel niet onderuit dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat hij onmiddellijk na een eerdere verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende die telkens aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 4°, 6° en 8° van de Vreemdelingenwet kunnen de voormelde omstandigheden worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen. Dat verzoeker een vast adres heeft waar hij verblijft en waar hij kon worden aangetroffen, doet nog geen afbreuk aan de gedane vaststellingen en maakt het nog niet kennelijk onredelijk waar op basis van deze vaststellingen werd besloten tot een risico op onderduiken.

2.1.8. Wat de ingeroepen miskennis van het hoorrecht betreft, op zichzelf genomen dan wel in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2020 werd gehoord door een inspecteur van de politie in het kader van de terugkeerprocedure. Verzoeker geeft niet aan dat er zich tijdens dit gehoor onregelmatigheden of problemen voordeden of dat hij tijdens dit gesprek niet de mogelijkheid kreeg om alle volgens hem relevante elementen naar voor te brengen die zich kunnen verzetten tegen een gedwongen verwijderingsmaatregel. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt welke bijkomende elementen hij dan nog had willen aanbrengen. Hij wijst op zeer algemene wijze op zijn sociale situatie en een gezinsleven in België, maar concretiseert dit op geen enkele wijze. Toen verzoeker werd gehoord in het kader van de terugkeerprocedure verklaarde hij bovendien uitdrukkelijk dat hij geen partner in een duurzame relatie, kinderen of andere familieleden heeft in België. Er liggen ook geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker alsnog familie zou hebben in België. Verzoeker blijft in gebreke enig concreet en specifiek element aan te wijzen dat hij nog had willen aanbrengen. In de hierboven geschetste omstandigheden kan geen schending van het hoorrecht, op zichzelf genomen dan wel in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, worden vastgesteld.

2.1.9. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledig zou voorbij gaan aan zijn persoonlijke situatie of hiernaar geen onderzoek werd gedaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven dat zijn actuele, persoonlijke situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht of op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze werd beslist. Verzoeker werd voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals uitdrukkelijk gehoord door het bestuur inzake de terugkeerprocedure en met zijn verklaringen werd rekening gehouden.

Het louter op zeer algemene wijze betogen dat het dossier niet grondig zou zijn onderzocht of dat het geheel van elementen in het dossier niet zou zijn onderzocht, laat de Raad nog niet toe enige concrete onzorgvuldigheid in de beoordeling vast te stellen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van zijn vermeende banden met het LTTE en het feit dat de Sri Lankaanse overheid op zoek is naar hem door zijn verleden.

Hij heeft nl. gelden doorgesluisd voor de financiering van een nieuwe tempel. De overheid was van mening dat hij deze gelden gebruikte om LTTE te steunen om deze financiële draagkracht te verschaffen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Sri Lanka.

Als hij dient terug te keren naar Sri Lanka ondervindt hij problemen in de Sri Lankaanse maatschappij.

Verzoeker werd ervan verdacht om gelden door te sluisen voor LTTE om hen zo financiële draagkracht te verschaffen.

Mahina Rajapaksa was van 2005 tot 2015 de zesde president van Sri Lanka. Hij verkreeg veel populariteit als president door zijn strijd tegen de Tamiltijgers en zorgde er in 2006 zelfs voor dat de organisatie zou worden opgenomen als terroristische organisatie op de lijst van de VN.

De strijd kende in 2009 min of meer een einde, maar er bleef altijd een gegronde vrees bestaan voor aanhangers van de LTTE om te worden opgepakt of te worden vervolgd.

Naar aanleiding van de bloedige strijd die door president Rajapaksa was gevoerd, besloot de Secretaris-Generaal van de VN een panelgroep aan te duiden die een rapport moesten maken over eventuele begane misdaden tegen de menselijkheid en over schendingen van de mensenrechten.

Het rapport gaf een zeer gedetailleerde uiteenzetting van de gebeurtenissen en besloot dat het Sri Lankaans leger onder Rajapaksa zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige oorlogsmisdaden. Zo schoot het leger onder meer Tamilstrijders dood die zich wenste over te geven aan de Sri Lankaanse Overheid. Er werd verder vastgesteld dat het aantal burgerlijke slachtoffers onnoemelijk hoog was en zij voornamelijk waren gedood in de laatste fase van de oorlog.

Het is duidelijk dat voormalig landsleider Rajapaksa geen probleem heeft met het voeren van gewelddadige en bloederige oorlogen.

President Rajapaksa verloor de presidentsverkiezingen uiteindelijk en verdween tijdelijk naar de achtergrond. Thans is Sri Lanka in een politieke crisis verzeild geraakt en om die reden werd de toenmalige president op 26/10/2018 als nieuwe premier van het land aangesteld! Het gevreesde regime keert op die manier terug.

Er bestaat een gegronde vrees voor sympathisanten, aanhangers en voormalige medestanders en volgelingen van de LITE dat deze nieuwe eerste minister en voormalig president, de heer Rajapaksa, uit is op wraak! In verschillende kranten wordt reeds gespeculeerd over de angst die momenteel leeft onder de Tamils.

Zijn eerdere strijd tegen de Tamils was gewelddadig en bloederig en liet duizenden doden, gewonden en vermiste personen na. Hij verloor uiteindelijk zijn presidentschap en verkreeg geen meerderheid van de stemmen.

Zijn tegenstander betrof de huidige president die nu Rajapaksa aanduidt als zijn rechterhand. Miljoenen Tamils verlieten reeds het land, doch er bleef nog een beperkte groep achter die nu representant staan voor 13% van de bevolking. Velen onder hen wensen zich niet uit te spreken over de actuele politieke crisis wegens de eventuele (ernstige) gevolgen die hieraan door de overheid zullen gekoppeld worden.

Uit recente krantenartikels blijkt dat de bevolking een gegronde vrees heeft voor wraakacties in hoofde van de voormalige president. Deze laatste werd immers in 2015 verslagen als president door stemmen van de minderheid.

De Tamils hebben thans zelfs schrik dat hun gesprekken worden gecapteerd. Zij gebruiken daarom geëncrypteerde vormen van communicatie. Hieruit kan men duidelijk afleiden dat er een gegronde angst onder de bevolking bestaat voor eventuele gewelddadige (en zelfs fatale) gevolgen. Het beleid is immers reeds gekend als gewelddadig en bloederig. Dertigjaar lang vochten de Tamils om te worden verslagen in 2009 door Rajapaksa.

Er werden tijdens de oorlog vele burgerslachtoffers gemaakt zodat het buiten kijf staat dat een voormalige Tamil een ernstig risico loopt om te worden gevisieerd door de huidige Overheid.

Niet alleen de Overheid wordt ervan beschuldigd zich te hebben schuldig gemaakt aan oorlogsmisdaden, maar ook de LTTE-groepering heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan schendingen van de mensenrechten. Wanneer activisten zich keren tegen de organisatie, bestaat er een terechte vrees dat deze laatste hen zal achterna komen om wraak te nemen.

Gelet op het verleden van verzoeker bestaat er een zeer ernstig risico op foltering en mensonterende behandelingen of straffen en dit op basis van etnische origine.

Ook belangenbehartiger Mario Arulthas (Advocacy Director of People for Equality and Relief in Lanka) bevestigde dat de Tamils een 'target' zijn voor de nieuwe eerste minister. Hij zei hierover het volgende:

"A targeted campaign of harassment, intimidation and killings of Tamil activists for political reasons remains the fear amongst Tamils. The repercussions of such violence would be unthinkable"

Dat er een zeer gegronde vrees bestaat dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen of straffen en dat dit absoluut in strijd is met artikel 3 EVRM.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen en vast werk. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

In Sri Lanka wordt verzoeker nog steeds gezocht omwille van de geldtransfers waarvoor hij verantwoordelijk was.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen en niet louter te verwijzen naar een vorige beslissing."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt nog dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen

en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoon van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Verzoeker herneemt zijn relaas zoals hij dit reeds naar voor bracht in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Zo stelt hij dat de Sri Lankaanse overheid naar hem op zoek is omwille van zijn vermeende banden met de LTTE, nu hij gelden heeft doorgesluisd voor de financiering van een nieuwe tempel. Vervolgens herhaalt verzoeker zijn eerdere uiteenzetting in het verzoekschrift bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 januari 2019 met betrekking tot de actuele politieke situatie in zijn land van herkomst en waaruit moet blijken dat sympathisanten, aanhangers en voormalige medestanders en volgelingen van de LTTE een gegronde vrees hebben om te worden opgepakt of vervolgd. Hij stelt op basis van zijn etnische origine een ernstig risico op foltering en mensonterende behandelingen of straffen te moeten vrezen.

In zijn arrest van 27 september 2019 met nr. 226 801 deed de Raad hieromtrent reeds de volgende vaststellingen:

“2.4.13. Verzoeker maakt [...] niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk gelden ontving ten behoeve van de tempel, laat staan dat hij hierdoor zou worden gevisieerd door de CID (dan wel het leger) omwille van een vermoeden dat het geld voor de LTTE zou bestemd zijn. Hoe dan ook maakt verzoeker zijn aanwezigheid in Kachehai South Kodikaman, Sri Lanka ten tijde van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk.

[...]

2.4.16. Verzoekers verklaringen en documenten laten immers niet toe hieruit een verblijf in Sri Lanka af te leiden zodat niet kan worden aangenomen dat hij in Sri Lanka in de negatieve belangstelling stond van de nationale autoriteiten, laat staan er vervolgd zou geweest zijn.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de recente situatie in Sri Lanka niet toelaat te concluderen dat een Tamil geen vrees voor vervolging of ernstige schade zal lopen bij zijn terugkeer naar zijn land, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verblijf in Sri Lanka, voor zijn aankomst in België, niet aantoon. Verzoeker legt immers geen paspoort neer noch toont hij aan hoe hij heeft gereisd terwijl dit hij via elektronische reisdocumenten gemakkelijk kan. Hoe dan ingeval kan verzoeker niet gevolgd worden nu uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus “Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka” van 22 mei 2019) blijkt dat de gevallen waarbij Tamils, al dan niet onder de PTA, worden opgepakt of verder vervolgd bijna steevast gevallen zijn waarbij het slachtoffer op een of andere manier in verband kan worden gebracht met de LTTE, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing vermeldt immers correct: “Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven”.

De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift inzake de benoeming van de heer Mahinda Rajapaksa als eerste minister in oktober 2018 toont niet aan dat de bovenstaande informatie fout is of dat verkeerde conclusies werden getrokken. Verzoekers legt ook geen recente informatie neer die dit kan aantonen. Dit klemt te meer nu uit bovenstaande niet kan blijken dat verzoeker verdacht werd van enige rechtstreekse of onrechtstreekse band had met de LTTE. Er worden dan ook geen hindernissen aangetoond die verzoekers terugkeer naar Sri Lanka kunnen belemmeren.

2.4.17. *In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.*

2.5. *Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus*

2.5.1. *Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a), en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op dezelfde elementen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

2.5.2. *Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu. Zoals hoger werd gesteld is de burgeroorlog in Sri Lanka 10 jaar geleden beëindigd. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.*

2.5.3. *Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is. Verzoekers asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden en het werd niet aannemelijk geacht dat verzoeker, rechtstreeks of onrechtstreeks, banden heeft met de LTTE. In deze omstandigheden werd reeds geoordeeld dat een terugkeer van verzoeker als Tamil naar zijn land van herkomst geen reëel risico inhoudt op blootstelling aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt niet dat verzoeker thans nieuwe gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de verschillende procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming en die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker stelt nog dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in armoede zal terechtkomen, omdat hij in dit land niemand heeft om voor hem te zorgen. Toen verzoeker op 10 februari 2020 werd gehoord door een inspecteur van de politie en hem werd gevraagd om welke redenen hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, stelde hij evenwel enkel dat dit is omdat hij bang is van de politie en het leger. Hij gaf niet aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij daar niemand meer zou hebben of omdat hij daar in armoede zou terechtkomen. Nu hij zelf niet aangaf om deze redenen niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst kan hij ook niet dienstig voorhouden dat het bestuur hiermee ten onrechte geen rekening hield of ten onrechte hiernaar geen onderzoek deed. In het thans voorliggende verzoekschrift beperkt verzoeker zich op dit punt bovendien tot zeer algemene en blote beweringen die niet volstaan om een begin van bewijs uit te maken dat hij in zijn land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zou dreigen te ondergaan. Verzoeker verklaarde op 10 februari 2020 bovendien uitdrukkelijk dat zijn ouders nog in zijn thuisland verblijven, zodat hij daar wel degelijk nog een familiaal netwerk heeft. Op geen enkele wijze duidt hij waarom hij dan niet terecht zou kunnen bij zijn ouders voor onderdak en ondersteuning bij een terugkeer naar het land van herkomst. Nergens duidt verzoeker ook waarom hij, net zoals hij tijdens zijn precair verblijf in België deed, in zijn eigen land door te werken dan niet in zijn basisbehoeften kan voorzien.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Er werd, volgens huidige beslissing, een negatieve beslissing betekend inzake zijn regularisatie-aanvraag. Hiertegen zal beroep worden aangetekend.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zijn aanvraag automatisch zonder voorwerp verklaard worden, mocht verzoeker niet in België verblijven op het moment dat arrest geveld zal worden.

Dit is dan ook een schending van art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gerepatriëerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de zoet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dit is in casu niet gebeurd.

Hij wenst zijn beroepsprocedure dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.”

2.3.2. De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Verzoeker, die zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt, heeft intussen bovendien een uitspraak kunnen verkrijgen inzake het beroep dat hij bij de Raad aanhangig maakte tegen het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een voldoende belang bij zijn kritiek is in geen geval dus ook nog voorhanden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt als volgt:

“Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud.

Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM. Hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam een aantal jaren geleden naar België en diende een verzoek tot internationale bescherming in en bouwde hier in die tijd een leven in veiligheid uit. Hij is tewerkgesteld in een restaurant, waar ze zeer gesteld zijn op hem.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds sinds 2015 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Reeds meer dan een viertal jaar is verzoeker tewerkgesteld en ook zijn toekomstmogelijkheden met betrekking tot tewerkstelling zien er erg positief uit. Zijn huidige werkgever geeft zelfs aan dat, bij het in orde brengen van de nodige documenten (lees: verblijfsdocumenten), hij tewerkgesteld kan blijven! Ook zijn werkgever is zeer begaan met het verblijf van verzoeker. Hij wil verzoeker, als goede werkracht in zijn restaurant, niet verliezen.

Zijn werkgever is uiterst tevreden over de geleverde prestaties van verzoeker!"

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er vooreerst op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem

aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 20 januari 2020, nr. 13.629 (c)).

Verzoeker geeft niet aan een gezins- of familieleven te hebben op het Belgische of Schengengrondgebied. Er blijkt dan ook niet dat hij zich dienstig kan beroepen op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Door te wijzen op een verblijf in België sinds 2015 en een integratie in dit land betoogt verzoeker wel in dit land een privéleven te hebben opgebouwd. Concreet wijst hij op zijn tewerkstelling in een restaurant, waar ze zeer op hem zijn gesteld en hem verder in dienst willen nemen als zijn verblijfsdocumenten in orde zijn. Verzoeker stelt ook dat het voor hem zeer moeilijk en bijna onmogelijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in zijn land van herkomst, nu hij daar geen enkel vangnet van familie of vrienden heeft.

Verzoeker wijst, wat zijn voorgehouden privéleven betreft, enkel concreet op zijn tewerkstelling in België gedurende zijn tijdelijke verblijf tijdens het onderzoek van zijn verzoeken om internationale bescherming en een mogelijke toekomstige tewerkstelling indien zijn papieren in orde zijn. Voor het overige toont hij niet concreet aan in België voldoende hechte en duurzame banden te hebben opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Voor zover op basis van verzoekers uiteenzetting een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, wenst de Raad te benadrukken dat verzoekers verblijf in België steeds precair was. Hij was enkel tijdelijk toegelaten tot een verblijf in België in afwachting van de behandeling van zijn verzoek(en) om internationale bescherming. Verzoeker diende er zich in deze omstandigheden van bewust te zijn dat hij, bij afwijzing van zijn verzoek(en) om internationale bescherming, alsnog het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was.

In een gelijkaardige zaak, met name het arrest Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoeker overtuigt geenszins dat zijn concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in zijn zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoeker is, gelet op de afwijzing van zijn verzoeken om internationale bescherming, actueel hoe dan ook niet meer gerechtigd om te werken in België. Verder toont hij ook niet aan dat hij in zijn land van herkomst of elders waar hij kan verblijven niet eveneens kan werken en zo kan zorgen voor zijn levensonderhoud. Andermaal wordt er ook op gewezen dat verzoeker tijdens het horen op 10 februari 2020 uitdrukkelijk verklaarde wel degelijk nog zijn ouders te hebben in zijn land van herkomst, zodat zijn huidige, zeer algemene verklaring niemand meer te hebben in dit land om hem te helpen geenszins zomaar kan worden aangenomen. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst of elders waar hij kan verblijven niet opnieuw een privéleven kan leiden of zulks niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verhindert verzoeker verder niet om in de toekomst bij de voor zijn land van herkomst of verblijf bevoegde Belgische vertegenwoordiging een gecombineerde werk- en verblijfsvergunning aan te vragen, waarbij hij zich kan laten ondersteunen door zijn advocaat in België en een potentiële werkgever in België, om eventueel opnieuw het Belgische grondgebied te betreden nadat hij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld.

Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van, onder meer, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991. Hij wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder, in antwoord op deze kritiek, het volgende:

“De verwerende partij wenst te vervolgen dat in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd werd waarom er in het geval van verzoeker geopteerd werd voor een inreisverbod van 3 jaar.

Er wordt daarbij gewezen op het feit dat er geen schending is van artikel 3 EVRM noch van artikel 8 EVRM. Verzoeker haalt bovendien geen elementen aan waarmee het bestuur geen rekening zou gehouden hebben.

Het kan alleszins niet zijn dat men het bestuur verwijt geen rekening te houden met ‘bepaalde omstandigheden’ of ‘specifieke elementen’, zonder dat de betrokken vreemdeling er in slaagt om die kwestieuze omstandigheden of elementen – die zagezegd veronachtzaamd zouden zijn - te benoemen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst erop dat het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

In het bestreden inreisverbod wordt geduïd dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en hij eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband geeft verweerder allereerst een feitelijke uiteenzetting van de verblijfsrechtelijke voorgaanden van verzoeker. Vervolgens duidt hij waarom volgens hem een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt hij dat “bijgevolg” bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, rekening is gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Bijgevolg is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar. De louter feitelijke uiteenzetting van

de verblijfsrechtelijke voorgaanden van verzoeker laat hem nog niet toe te begrijpen waarom de duur van het inreisverbod specifiek op drie jaar werd bepaald. De overige motivering die in dit verband is voorzien handelt verder over de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, zonder dat hierbij specifiek wordt geduïd waarom het volgens verweerder dan gepast is om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen. Het aangehaalde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelt enkel over beslissingen tot verwijdering, niet over inreisverboden.

De Raad benadrukt het onderscheid dat moet worden gemaakt tussen enerzijds de beslissing tot verwijdering, dit is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet), en anderzijds het inreisverbod, dit is de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt (artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

In tegenstelling tot hetgeen verweerder tracht voor te houden in zijn nota met opmerkingen, kan niet worden aangenomen dat hij door zijn motivering aan de hand waarvan hij vaststelt dat bij de beslissing tot verwijdering rekening is gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook heeft gemotiveerd waarom er in het geval van verzoeker dan werd geopteerd voor de maximumduur van drie jaar voor het inreisverbod. Door nog te stellen dat verzoeker niet kan overtuigen dat er elementen spelen die concreet in rekening dienden te worden gebracht, wordt evenmin afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verweerder in gebreke is gebleven een afdoende motivering te voorzien wat de duur van het inreisverbod betreft, verplichting die in alle gevallen op hem rust.

Nu niet concreet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, gegrond. Het door verweerder in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbraak aan de vaststelling dat geen specifieke motivering is opgenomen in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod en waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van de overige middelen is niet langer vereist.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Verzoeker heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging opgelegd, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij zijn gericht tegen de beslissing van 10 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van 10 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS